

# Cartea lui Daniel – Numărul o sută șaisprezece

## *Dezvăluirea Zilelor Răzbunării: O Explorare Profetică a Avertizării lui Ieremia și a Generației Finale*

Jeff Pippenger

2024-03-04

În articolul precedent am cercetat capitolul cincizeci din Ieremia și, în acel pasaj, judecata asupra Babilonului, care începe la legea duminicală ce urmează să vină curând în Statele Unite și se încheie cu mânia lui Dumnezeu. Judecata executivă este ziua răzbunării Domnului, care a fost reprezentată prin distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr. Distrugerea Ierusalimului, împlinită de Roma în anul 70 d.Hr., fusese prefigurată de distrugerea Ierusalimului dusă la îndeplinire de Nebucadnețar. Împreună, ele au oferit doi martori ai Judecății Executive a curvei Tirului, care este totodată și curva din Apocalipsa, capitolul șaptesprezece.

Yeremia ne arată că, atunci când răzbunarea Domnului se va împlini asupra Babilonului modern, începând cu legea duminicală care va veni în curând, „În zilele acelea și în vremea aceea, zice Domnul, nelegiuirea lui Israel va fi căutată și nu va fi; și păcatele lui Iuda, și nu se vor găsi: căci îi voi ierta pe aceia pe care îi voi păstra.” În zilele acelea, sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii va fi fost deja împlinită.

„Fraților, ce faceți în marea lucrare de pregătire? Cei care se unesc cu lumea primesc tiparul lumesc și se pregătesc pentru semnul fiarei. Cei care nu se încred în ei înșiși, care se smeresc înaintea lui Dumnezeu și își curățesc sufletele prin ascultarea de adevăr, aceștia primesc tiparul ceresc și se pregătesc pentru sigiliul lui Dumnezeu pe frunțile lor. Când va ieși decretul și va fi aplicată pecetea, caracterul lor va rămâne curat și fără pată pentru veșnicie.” Testimonies, volumul 5, 216.

Judecata executivă începe cu al doilea glas din capitolul al optsprezecelea al Apocalipsei, care îi cheamă pe bărbați și pe femei să fugă din Babilon, iar Ieremia spune: „a venit ziua lor, vremea cercetării lor. Glasul celor ce fug și scapă din țara Babilonului, ca să vestească în Sion răzbunarea Domnului Dumnezeului nostru, răzbunarea pentru templul Lui. Chemați împreună pe arcași împotriva Babilonului: voi toți care încordați arcul, tăbărâți împotriva lui de jur împrejur; nimeni de acolo să nu scape: răsplățiți-i după lucrarea ei; potrivit cu tot ce a făcut, faceți-i și voi.” Judecata ei este adusă la îndeplinire de către „arcași”. Prima referire la un arcaș în Scripturi este cu privire la Ismael.

I Bog je čuo glas dječaka; i anđeo Božji povika Hagaru s neba i reče joj: Što ti je, Hagar? Ne boj se, jer je Bog čuo glas dječaka ondje gdje je. Ustani, podigni dječaka i drži ga svojom rukom; jer ću od njega učiniti velik narod. I Bog joj otvori oči, te ugleda zdenac s vodom; i ode, napuni mijeh vodom i napoji dječaka. I Bog bijaše s dječakom; i on raste, nastani se u pustinji i postade strijelac. Postanak 21:17–20.

“Ceasul marelui cutremur” din Apocalipsa unsprezece identifică începutul judecării executive asupra curvei Romei, care începe odată cu legea duminicală ce va veni în curând în Statele Unite. În „ceas”, „vaiul al treilea vine curând. Și al șaptelea înger a sunat din trâmbiță.” Al treilea vai este a șaptea trâmbiță. Arcașii Islamului sunt cei folosiți pentru a aduce judecata Sa asupra acelor care impun semnul autorității papale (închinarea de duminică) și îi persecută pe aceia care susțin semnul autorității lui Dumnezeu (închinarea de Sabat).

ဇင်လုကာ အခန်း နှစ်ဆယ့်တစ်တွင် ယရှေသည် ယရှေရှလင်မို့နှင့် ဗိမာန်တော်၏ ပျက်စီးခြင်းအကြောင်း တပည့်တော်တို့၏ မေးခွန်းများကို ဖြေကြားစဉ်၊ နောက်ဆုံးကာလတို့၏ သမိုင်းကိုလည်း ကိုယ်စားပြုပေးသော သမိုင်းဆိုင်ရာ ဇာတ်ကဏ္ဍတစ်ခုကို ပေးထားတော်မူသည်။ ထိုအခါ ကိုယ်တော်သည် “လက်စားချခြင်း၏ နှုတ်စာများ” ကို ရည်ညွှန်းတော်မူခဲ့ပြီး ယင်းသည် မရှေ့ယအဖြစ် ကိုယ်တော်၏ အမှတ်တံဆိပ်ခြင်းတွင် မရှိမဖြစ်လိုအပ်သော ပရောဖက်ဆိုင်ရာ လက္ခဏာတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုအရာကို ကိုယ်တော်သည် နာရေးကို မှီခို အသင်းတော်၌ ပရောဖက် ဟရောယမှ ဖတ်ရွတ်တော်မူခြင်းအားဖြင့် မိမိ၏ အမှတ်တံဆိပ်ကဏ္ဍချက်တွင် ကိုယ်တော် သတ်မှတ်ဖော်ပြတော်မူခဲ့သည်။ နာရေးကို ပုဒ်သော ထိုကဏ္ဍချက်နှင့် ဟရောယမှ ထိုကျမ်းပိုဒ်သည် ကိုယ်တော်၏ အမှတ်တံဆိပ်တံဆိပ်ကိုသာမက၊ ကိုယ်တော်၏ တပည့်တော်တို့၏ သတင်းစကားကိုလည်း၊ ထိုထက် အထူးသဖြင့် တစ်သိန်းလေးသောင်းလေးထောင် အုပ်စု၏ အလုပ်နှင့် အမှတ်တံဆိပ်ခြင်းကိုလည်း ကိုယ်စားပြုပေးခြင်းဖြစ်သည်။

Duhul Domnului Dumnezeu este peste mine, pentru că Domnul m-a uns să aduc vești bune celor blânzi; El m-a trimis să leg rânile celor cu inima zdrobită, să vestesc slobozirea celor captivi și deschiderea temniței celor legați; să vestesc anul de îndurare al Domnului și ziua răzbunării Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei ce jelesc; să rânduiesc pentru cei ce jelesc în Sion, să le dau o cunună împărătească în loc de cenușă, untdelemnul bucuriei în locul jelierii, haina de laudă în locul duhului de mâhnire; ca să fie numiți stejari ai dreptății, sădirea Domnului, ca El să fie proslăvit. Ei vor zidi iarăși vechile dărâmături, vor ridica din nou pustiirile de odinioară și vor drege cetățile pustiite, pustiirile multor generații. Străinii vor sta și vă vor paște turmele, iar fiii străinului vor fi plugarii voștri și vierii voștri. Dar voi veți fi numiți Preoți ai Domnului; oamenii vă vor numi Slujitorii Dumnezeului nostru; veți mânca bogățiile neamurilor și vă veți fâli cu slava lor. În locul rușinii voastre veți avea îndoite; și în locul ocării se vor bucura de partea lor; de aceea, în țara lor vor stăpâni îndoitul; o bucurie veșnică va fi a lor. Căci Eu, Domnul, iubesc judecata, urăsc răpirea împreună cu arderea-de-tot; și le voi călăuzi lucrarea în adevăr și voi încheia cu ei un legământ veșnic. Sămânța lor va fi cunoscută între neamuri și urmașii lor în mijlocul popoarelor; toți cei ce-i vor vedea îi vor recunoaște, că sunt sămânța pe care a binecuvântat-o Domnul. Mă voi bucura foarte mult în Domnul, sufletul meu se va veseli în Dumnezeul meu; căci El m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua dreptății, ca un mire care se împodobeste cu podoabe și ca o mireasă care se împodobeste cu giuvaerurile ei. Căci, după cum pământul își face să răsară vlăstarul și după cum grădina face să încolțească cele semănate în ea, tot așa Domnul Dumnezeu va face să răsară dreptatea și lauda înaintea tuturor neamurilor. Isaia 61:1-11.

Cei o sută patruzeci și patru de mii care sunt pecetluite în capitolul nouă din Ezechiel sunt aceia care plâng din pricina păcatelor din biserică și din lume. „Anul de îndurare al Domnului și ziua răzbunării Dumnezeului nostru” este timpul când cei ce plâng în Sion sunt mângâiați și devin

„terebinți ai neprihănirii”, pentru a „proslăvi pe Domnul”. Ei Îl proslăvesc pe Domnul, căci „în zilele acelea și în vremea aceea, zice Domnul, nelegiuirea lui Israel va fi căutată și nu va mai fi.” Cei ce plâng sunt aceia care au fost pecetluiți și sunt aceia care „vor zidi iarăși vechile dărâmături”, care „vor ridica din nou pustiirile de odinioară și” care „vor înnoi cetățile pustiite, pustiirile multor generații.” Ei „vor fi numiți Preoții Domnului”, iar oamenii îi vor numi „Slujitorii Dumnezeului nostru”.

Dreptatea celor o sută patruzeci și patru de mii va „răsări înaintea tuturor neamurilor”, atunci când ei vor fi înălțați ca un steag în ceasul marelui cutremur. Dreptatea lor este făcută să se arate în chip progresiv, căci este „cum pământul își dă vlăstarul și cum grădina face să răsară cele semănate în ea; așa va face Domnul Dumnezeu să răsară dreptatea și lauda”. Pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii a început la sosirea ploii târzii, la 1 septembrie 2001. Atunci au fost aduși la iveală mugurii pământului. Isaia arată când răsar mugurii.

Prin măsură, când va odrași, te vei judeca cu ea; El Își oprește vântul Său aspru în ziua vântului de răsărit. De aceea, prin aceasta, nelegiuirea lui Iacov va fi ispășită; și acesta este tot rodul înlăturării păcatului său: când va face toate pietrele altarului ca pietrele de var, sfărâmate în bucăți, dumbrăvile și chipurile cioplite nu se vor mai ridica. Isaia 27:8, 9.

În „ziua vântului de răsărit”, care este „vântul Lui aspru” pe care „El îl oprește”, „înmugurirea” mlădițelor va începe atunci când ploaia este „măsurată”. „Oprește” înseamnă reținută. Când cele patru vânturi sunt reținute de cei patru îngeri din Apocalipsa, capitolul șapte, începe sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii. În acel timp, ploaia târzie începe să „stroească” cu moderație, căci cuvântul „măsură” din verset înseamnă moderație. La începutul perioadei sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, ploaia târzie este măsurată, iar la sfârșitul perioadei este fără măsură.

„Marea revărsare a Duhului lui Dumnezeu, care luminează întregul pământ cu slava Sa, nu va veni până când nu vom avea un popor luminat, care să știe din experiență ce înseamnă să fie împreună-lucrători cu Dumnezeu. Când vom avea o consacrare deplină, din toată inima, pentru slujba lui Hristos, Dumnezeu va recunoaște acest fapt printr-o revărsare a Duhului Său fără măsură; dar aceasta nu se va întâmpla câtă vreme cea mai mare parte a bisericii nu sunt împreună-lucrători cu Dumnezeu. Dumnezeu nu-și poate revărsa Duhul când egoismul și îngăduința de sine sunt atât de vădite; când predomină un spirit care, dacă ar fi pus în cuvinte, ar exprima acel răspuns al lui Cain: «Sunt eu păzitorul fratelui meu?» Dacă adevărul pentru vremea aceasta, dacă semnele care se înmulțesc pretutindeni, care mărturisesc că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape, nu sunt suficiente pentru a trezi energiile adormite ale aceluia care mărturisesc că cunosc adevărul, atunci un întuneric proporțional cu lumina care a strălucit îi va cuprinde pe acești oameni. Nu există nici măcar aparența unei scuze pentru indiferența lor pe care să o poată prezenta înaintea lui Dumnezeu în marea zi a socotelii finale. Nu va exista niciun motiv de invocat pentru care ei nu au trăit, nu au umblat și nu au lucrat în lumina adevărului sacru al Cuvântului lui Dumnezeu și nu au descoperit astfel unei lumi întunecate de păcat, prin purtarea lor, prin compasiunea lor și prin zelul lor, că puterea și realitatea Evangheliei nu puteau fi contestate.” Review and Herald, 21 iulie 1896.

Perioada de încercare a ploii târzii și a sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii începe odată cu măsurarea revărsării Duhului Sfânt, căci grâul și neghina au ajuns la vremea secerișului. Ploaia aduce ambele clase la maturitate, apoi, la sfârșitul perioadei de încercare, grâul și neghina sunt despărțite, iar grâul va „cunoaște prin experiență ce înseamnă să fie lucrători împreună cu Dumnezeu”. Atunci ei vor avea „o consacrare deplină, din toată inima, pentru slujirea lui Hristos, iar Dumnezeu va recunoaște acest fapt printr-o revărsare a Duhului Său fără măsură.”

„Ziua vântului aspru de răsărit” a sosit la 11 septembrie 2001, iar dezbaterile lui Habacuc cu privire la mesajul contrafăcut de pace și siguranță al soliei ploii târzii, în opoziție cu mesajul care identifică ziua răzbunării lui Dumnezeu, a început. În acel moment, plantele, atât grâul, cât și neghina, au început să înmugurească și să aducă rodul pe care îl vor manifesta la judecata legii duminicale care va veni în curând.

„Iarși, aceste pilde învață că nu va mai fi niciun timp de probă după judecată. Când lucrarea Evangheliei este încheiată, urmează imediat despărțirea dintre cei buni și cei răi, iar soarta fiecărei clase este hotărâtă pentru totdeauna.” Christ’s Object Lessons, 123.

O clasă se închină soarelui în Ezechiel capitolul opt, iar cealaltă primește sigiliul lui Dumnezeu în Ezechiel capitolul nouă. În Luca capitolul douăzeci și unu, Hristos îi identifică pe cei o sută patruzeci și patru de mii și prezintă un semn care marchează generația finală din istoria pământului. El a identificat semnul pe care creștinii trebuie să-l recunoască pentru a fugi de distrugerea Ierusalimului.

Și când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, atunci să știți că pustiirea lui este aproape. Atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă în munți; iar cei ce vor fi în mijlocul lui să iasă afară; și cei ce vor fi în ținuturi să nu intre în el. Căci acestea sunt zilele răzbunării, ca să se împlinescă toate cele scrise. Luca 21:20–22.

Isus a identificat „linie după linie”, mai multe caracteristici profetice ale semnelor, căci cuvintele Sale sunt consemnate nu numai de Luca, ci și de Matei și Marcu.

Și această Evanghelie a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, spre mărturie pentru toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul. De aceea, când veți vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, stând în locul sfânt, (cine citește să înțeleagă:) atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă în munți. Matei 24:14–16.

At i Ebanghelyo kinahanglan una nga igamantala sa tanang kanasuran. Apan sa dihang dad-on nila kamo ug itugyan, ayaw kamo pagkabalaka daan kon unsay inyong isulti, ni mag-andam kamo daan sa inyong isulti; kondili bisan unsa ang igahatag kaninyo nianang taknaa, mao kana ang inyong isulti; kay dili kamo mao ang magasulti, kondili ang Espiritu Santo. Ug ang igsoon magatugyan sa igsoon ngadto sa kamatayon, ug ang amahan sa iyang anak; ug ang mga anak mosukol batok sa ilang mga ginikanan, ug ipapatay nila sila. Ug pagadumtan kamo sa tanang tawo tungod sa akong ngalan; apan ang magalahutay hangtod sa katapusan, siya maluwas. Apan sa diha nga makita ninyo ang kangil-ad sa pagkalaglag, nga gisulti ni Daniel nga manalagna, nga nagtindog sa dapit diin dili kini angay, (ang magabasa, pasabta,) nan ang mga atua sa Judea kinahanglan mokalagiw ngadto sa kabukiran. Marcos 13:10–14.

Înainte ca cele șapte plăgi de pe urmă, care constituie împlinirea finală și desăvârșită a „zilelor răzbunării”, să fie aduse asupra a două categorii, Evanghelia împărăției trebuie să fie predicată și vestită printre toate neamurile. Mesajul Evangheliei este dat neamurilor la legea duminicală care urmează să vină curând în Statele Unite, când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt înălțați ca un steag. „Zilele răzbunării” reprezintă perioada Judecății Executive a curvei Babilonului, care începe cu legea duminicală din Statele Unite și se încheie când Mihail Se ridică, timpul de probă al omului se închide, iar mânia lui Dumnezeu este revărsată în cele șapte plăgi de pe urmă.

Perioada de timp este „ceasul” pe care îl identifică Marcu, și „ceasul” „marelui cutremur”, și „ceasul” în care cei zece împărați se învoiesc să dea papalității cea de-a șaptea împărăție a lor. Când ultimul suflet a primit Evanghelia care este vestită tuturor neamurilor, timpul de probă se încheie, iar mânia lui Dumnezeu este revărsată fără milă. Acea perioadă începe când Evanghelia este proclamată tuturor neamurilor, pe măsură ce steagul este înălțat, și se încheie când ultima persoană răspunde la solia Evangheliei proclamate, predicate și publicate prin steag. Acea perioadă de timp este „zilele răzbunării”.

În Luca, capitolul douăzeci și unu, Isus indică în mod precis acel moment din istorie, căci El identifică generația finală, care nu va muri înainte de a doua Sa venire. El identifică un semn, care este reprezentat de urâciunea pustiirii despre care a vorbit prorocul Daniel. Semnul este atunci când urâciunea pustiirii stă în „locul sfânt” și când este „stând unde nu se cuvine”, ceea ce este de asemenea momentul când Ierusalimul este „înconjurat de oști”.

Когда в 66 году Иерусалим был окружён войсками Цестия, христиане в Иерусалиме бежали из города, и сестра Уайт указывает, что во время разрушения, которое в конечном счёте завершилось в 70 году, не погиб ни один христианин. Цестий начал осаду, а затем отступил по причинам, остающимся, по-видимому, неизвестными, и христиане в городе бежали в соответствии с предостережением, связанным с этим знамением. В 70 году Тит завершил разрушение, вновь установив осаду. Осада Цестия была началом того, что называется Первой Иудейско-римской войной, а осада и разрушение, совершённые Титом, стали концом Первой Иудейско-римской войны.

Intreaga istorie a durat trei ani și jumătate, a început și s-a încheiat cu un asediu, iar începutul a cuprins un semn pentru poporul lui Dumnezeu. Acea istorie a fost identificată de Hristos ca fiind zilele răzbunării lui Dumnezeu, care constituiau un element specific pe care El trebuia să-l identifice în lucrarea Sa. Acele zile reprezintă judecata executivă asupra curvei Romei, care începe la legea duminicală ce urmează să vină curând și se încheie când se închide timpul de probă al omenirii. La începutul judecății executive asupra curvei Babilonului, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt înălțați ca un steag, care este un semn. Când cealaltă turmă a lui Dumnezeu vede semnul, ea trebuie să fugă afară din Babilon, a cărui distrugere a fost prefigurată prin distrugerea Ierusalimului.

Vom continua să analizăm capitolul douăzeci și unu din Evanghelia după Luca în articolul următor.